

Az első magyar költőhöz

Ezen a neked még eljövendő napon,
Melyhez jós nem ér el, de mit, tiltott,
Jövőbeli formát, izzó planéták
Látnak, vagy kiontott bikabél mutat,
Mi sem egyszerűbb, testvérem, árnyékom,
Mint megnézni neved a lexikonban,
És felfedni, mely folyók látták mára
Porrá, üreges rommá foszlott arcod,
S végtelen Magyarhon mely ragyogása,
Mely nagy királyok, milyen példák, kardok
Emelték hangodat első énekedbe.
Éjjelek, tengerek tolulnak közénk,
Évszázadok megannyi változása,
Más égöv, más birodalmak, vérözön,
De, érthetetlen, mégis társaddá tesz
A szavak titokzatos szerelme,
A hangok zenéje, a szimbólumok.
Mint régen amaz eleai íjász,
Egy ember, egyedül, kongó alkonyatban,
Csak lődözöm, lövöm egyre abszurd,
Sóvár nyilaimat árnyékod felé.
Szemtől szembe soha nem látjuk egymást,
Elődöm, kihez hangom el nem érhet.
Neked én még csak kósza visszhang sem,
Magamnak meg csak szorongó vágy, talány,
Mágia, félelmek szigete vagyok,
Ahogy talán az minden ember,
S ami voltál te is, más egek alatt.